अथ चतुर्थोऽनुवाकः।

(१) तृतीये अश्वबन्धनमुक्तं। चतुर्थे रशनया बध्नन्तमश्वं नीत्वा जलेऽवगाहनमुच्यते। अतएवानुवाकस्याभिप्रेतमवगाहनं। शाखान्तरपर्य्यालोचनया सूत्रकारः स्पष्टमाह। आपोऽश्वमभ्यवगाहयन्तीति। तत्राश्वस्यावगाहनप्रदेशे श्वा कश्चिन्नेतव्यः तन्नयनप्रकारं सूत्रकार आह। आनयन्ति श्वानं चतुरक्षं विश्वग्बन्धेन बद्धं पितुरनुजायाः पुत्रः पुरस्तान्नयति मातुरनुजायाः पुत्रः पश्चात् सैध्रकं मुसलं पौरश्चलेयः पेशसा जानुं वेष्टयित्वा पश्चादन्वेत्यापोऽश्वमभ्यवगाहयन्ति श्वानञ्चेति। तदेतद्विधत्ते। "यः पितुरनुजायाः पुत्रः स पुरस्तान्नयति। यो मातुरनुजायाः पुत्रः। स पश्चान्नयति। विश्वञ्चमेवास्मात् पाप्मानं विवृहतः" इति। यजमानस्य राज्ञः पितृष्वसीयो मातृष्वसीयश्च गच्छतः सर्व्वतो बध्वा नीयमानस्य शुनः 'पुरस्तात् पश्चाच्च', उभौ गच्छतः तेन 'विश्वञ्चमेव' यजमानस्य सर्व्वतो वर्त्तमानमेव, 'पाप्मानं', 'विवृहतः' यजमानाद्वियोजयतः॥

(२) अथाश्वस्य शुनश्चावगाहने सति जलमध्ये यत्र शुनः पादा भूमिं न स्पृशन्ति तत्र श्वानं हन्तुं दासीपुत्रस्याध्वर्य्युरनुज्ञां प्रयच्छति। स च दासीपुत्रो मुसलेन श्वानं हन्ति तदेतदुभयं विधत्ते। "यो अर्वन्तं जिघाꣳसति तमभ्यमीति वरुण इति श्वानं चतुरक्षं प्रसौति। परो मर्त्तः पर श्वेति शुनश्चतुरक्षस्य प्रहन्ति। श्वेव वै पाप्मा भ्रातृव्यः। पाप्मानमेवास्य भ्रातृव्यꣳ हन्ति" इति।